

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Σ τὸ δίκαστήριον.

Πρόεδρος. — Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐπλησίασες ἓνα κορίτσι πού καθόταν σ' ἓνα παγκάκι διακρυμμένο. . .

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

— ...καί με τὴν πρόφραση νὰ τὴν παρηγορήῃς τῆς ἐκλεψες τὸ ρολόι τῆς, ἓνα οἰκογενειακὸ κειμήλιο...

— Νόμισα πὺς ἦταν κερμυδί καί τῆς τὸ πήρα γιὰ νὰ μὴ διακρύβῃ.

Ἐνας ζητιάνος κρατώντας ἓνα σκύλο ἀπὸ τὴ λουριδα περπατῆ στὴν πλατεία λέγοντας μὲ θρηνώδη φωνή:

— Δυληθῆτε ἓναν δυστυχισμένο τυφλό...

— Μὰ εἰς, τοῦ λέει ἓνας διοβότης βλέπεις καλύτερα ἀπὸ μένα.

— Ἀ, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ ζητιάνος, δὲν εἶμαι ἐγὼ τυφλός, ἀλλὰ ὁ σκύλος μου!..

Ὁ γιατρός ἐγραψε μιὰ συνταγή, τὴν ἔδωσε στὸν ἀρρωστὸ του, καί τοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ πού σῆς ἐγραφα θὰ τὸ πάρεις αὐτὸ τὸ πρῶτ.

Τὴν ἄλλη μέρα σ' αὐτὰ χαράματα ὁ ἀσθενὴς κατὰ τὴ συνταγὴ τοῦ γιατροῦ νι' ἐγι'ε καλά!

- Ποῖον ζητᾶτε, κύριε ;
- Τὸν κύριον βρωμό.
- Τί τὸν θέλετε ;
- Γιὰ ἓναν λογαριασμό...
- Ἐφυγε γιὰ τὴν ἐξοχή!
- ...πού ἤρθα νὰ τοῦ πληρώσω.
- Ἀλλὰ γύρισε σήμερον τὸ πρῶτ.

Σ' ἓνα ρεστοράν. Ἐνας κύριος κάθεται καί παίρνει στὰ χέρια του τὸν κατόλογο.

— Ἐλα ἐδῶ, λέει ἀξίφρανα σὶδ γκαρσόν, πάρε πρῶτον, τὸ ποικρομυτῶρ σου καί πᾶς μου ἐμπιστευτικά τι μοῦ ἠρτεῖναι, γαῦ.

Τὸ Γκαρσόν: — Ἐνα ἄλλο.. ρεστοράν, κύρ ε Ι..

Κατεψυγμένος

παπᾶ!

— Ἡ τυχὴ τοῦ Θεοῦ, παιδί μου! ἀπήντησε ὁ πατὴρ ὁ Ὑδραῖος συγγινήμενος, καί κατέβηκε στὴν ἐκκλησίᾳ του καροβιῦθ νὰ προσευχηθῆ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ Ἑγγλεξικὴ βάρκα ἐφάνηκε πάλι νὰ διευθύνεται στὸ «Λουδο ἴκο». Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἄγγλος; μοίραρχος πού ἐρχότανε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀνάτρον Μὰ τώρα πᾶ δὲν ἐρχοτανε σὺν ἔχρωδς, παρὰ γιὰ νὰ τοῦ σαφῆς τὸ χέρι μὲ θασμασιό.

Ὁ Ὑδραῖος τόνε δέχτηκε μὲ λιγδὸληνη ἀξιοπρόπεινα Ἐπειτα ὁ Ἄγγλος ἔκανε παύση μὲ τὰ πολεμικά του.

Ἀπὸ τότε ὁ «Λουδοβίκος» ἔγινε τὸ θρυλικὸ καράβι-φάντασμα. Ἀρμένιες ἀνάμεσα Σμύρνης, Μυτιλήνης, Κτθωνίας γιὰ ἄλακρους μῆνες. Ὁ κωπετᾶν Ἀλεξάντης ἀπέφυγε νὰ ζυγώσῃ σὲ Ἑλληνικὸ λιμάνι, ὅσο κρατῶσε ὁ ἀποικιασμός.

Ἄμα τελεῶσε ἡ ξενιτὴ κατοχή, ὁ «Λουδοβίκος» ἤρθε πάλι καί ἀρῆξε στὸν Πειραιῶ. Ἄμα τὴ μῆθε ὁ Βιολιεύς Ὀθων πῆγε ἀμέσως στὴν κορβίτα. Κάνοντας τὸ οοβαρό, θέλησε νὰ τὰ ἐπιπλήξῃ τὸν ἀνάτρον κωπετᾶν καί τοῦ ἴλε μὲ τὸνο διηεν οὔτηρό :

- Διαί, κύριε Κ'βερνήτης, δὲν ὑπαοῦσατε στὴν Κ'βερνήτην καί δὲν παροδοῦσατε τὸ πλοῖον; Καί τοσοῦ; μῆνης πού ἔλειπται;
- Δὲν ἤθελα νὰ μαυρίσω τὸ κού'ελο τῆς, Πατριδάς, εἴτε τοῦ Βασιλιᾶ μου! ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Ραφαλιᾶς.

Ὁ Ὀθων συγγινήμενος, γύρισε τὸ κεφάλι κατὰ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ κορῆν ἓνα δάκρυ πού καθέβαινε ἀπὸ τὸ μάτι του Ἐπειτα ἐσφῆξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ γενναίου ἀξιοματικῶ, καί ἔφυγε σιωπηλός. Ὑστερ' ἀπὸ λόγον καρὸ ὁ Βασιλιᾶς ἐπαρρημοφόρησε τὸ Ραφαλιᾶ καί ὄσος φρονεῖς ἐπεσφουσε ἀπὸ τὴ Ὑδρα, ἐπήγαινε καί στὸ σπιτί του νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Πῶς ἐβαπτίζοντο παλαιὰ ἡ χριστιανοί. Ἡ περιστερὰ τοῦ βαπτίσματος. Οἱ μάγοι βασιλεῖς. Τὸ ἀγιασμένο νερὸ. Οἱ χατζήδες...

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων εἶνε μιὰ ἀπὸ τῆς παιδὸ μαγὰδες τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιὰτὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὲ τὴν οὐράνια φωνὴ του, ἐπιβεβαίωσε τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς πατριχῆς φωνῆς: «Ὁὐτός ἐστίν ὁ υἱός μου, ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδύόνησα.»

Ἐκτός αὐτοῦ ὁμοῦ ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων εἶνε μιὰ ἀπὸ τῆς παιδὸ ἀρχαῖες ἐορτᾶς τῆς ἐκκλησίας.

Ἄλλοτε τὰ Θεοφάνεια καί ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος, γιορταζόντουσαν μαζί. Ἡ συνήθεια ὁμοῦ αὐτῆς ἔμεινε σήμερα μόνον στὴν Ἀρμένικη τὴν ἐκκλησίᾳ.

Ὅσοι ἀτομαζόντουσαν παλαιὰ γιὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐλέγοντο «φωτισμένοι». Ἐτοῖ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων ὅσοι ἐκρυσσοῦντο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ «ἄξιοι κατηχοῦμενοι», ἐβαπτίζοντο ἀμέσως.

Καί γιὰ τοῦτο στὴ λειτουργίᾳ τῶν Φώτων δὲν φάλλεται εἰς τὸς ναοὺς τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός» ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος ὕμνος: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, ἀλληλουσίᾳ. Καί τοῦτο γιὰτὶ τότε στοὺς ναοὺς ἐρχόντουσαν ὅσοι διαφτισθῆκαν τὴν νύχτα τῆς ἑορτῆς, ἀσπροντυμένοι. Τὸ λευκὸ φόρεμα ἦταν τὸ σύμβολο τοῦ πνευματικῶ φωτός τοῦ ἐκλάφαντος καί φωτίζαντος τῆς ψυχῆς αὐτῶν, τὸ ὅποιν σὲ ὅλη τους τὴ ζωῆ, ἔπρεπε νὰ φυλάνε ἀδουστο.

Ἐκεῖνοι πάλιν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθοῦν κρατοῦσαν λαμπράδες ἀναμμένες. Ἐπίσης καί ἐκεῖνοι εἰ ὅποιοι ἐπρόκειτο νὰ κοινωνήσουν γιὰ πρῶτη φορὰ.

Γιὰ τοῦτο καί σήμερα, τὰ νεοδάπτιστα βράβη ποὺ τὰ πηγαινουν γιὰ νὰ τὰ κοινωνήσουν γιὰ πρῶτη φορὰ, τὰ πηγαινουν κρατούντες καί μιὰ λαμπράδα ἀναμμένη.

Τὸν παλιὸ καιρὸ, δεαν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ βάπτισμα στὴν ἐκκλησίᾳ, γιὰ νὰ γίνεται πὸς ζωρητὴ ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Ἰορδάνη καί τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τῆς στέγης τῶν βαπτιστηρίων τῆς ἐκκλησίας κρημοῦσαν μιὰ χρυστὴ ἡ ἀργυρῆ περιστερὰ, μέσα στὴν ὅποια φυλάγαν τὸ ἅγιον μῆρον.

Ἡ Δυτικὴ ἐκκλησίᾳ μαζί μὲ τὴν ἑορτὴ τῶν Φώτων οὐνεορτάζει καί τὴν ἑορτὴ τῶν τριῶν Μάγων Βασιλέων, «οἱ ὅποιοι ὡ ἀντιπροσώποι τῶν ἑθνῶν: εὐρισκομένων καί καθημένων ἐθνῶν, ἤλθαν εἰς προσκύνησιν τοῦ γεννηθέντος φωτός.»

Κατὰ μιὰν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, οἱ τρεῖς αὐτοὶ Μάγοι Βασιλεῖς, ἄνωμαζον Γασπάρ, Μελχιώρ καί Βαλτασάρ.

Σχετικῶς μὲ τὰ ὀνόματα αὐτὰ τῶν Μάγων Βασιλέων, ὑπάρχει ἓνα ἔθιμον στὴν Γερμανία, νὰ γράφουν τῆς ἡμέρας αὐτῆς, μὲ κωμωλία, στῆς πόρτας τῶν σπιτιῶν καί τῶν ἐξοχικῶν ἐπαύλων, τὰ ἀρχαῖα στοιχεῖα τῶν τριῶν Μάγων βασιλέων συμπλεγμένα μὲ τρεῖς σταφροὺς καί τὸν ἀριθμὸ τοῦ νέου ἔτους. Κ' ἐτοῖ βλέπει κανεὶς σὲ ὅλας τῆς πόρτες εἰς ἐξοχικὰς στὴ Γερμανία, τὰ ἐξῆς :

Γ†19†M†28†B

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διέωσεν εἰς τὰ γραφόμενά του ἓνα περιεργὸ ἔθιμον, ποὺ γίνονταν τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴ, δηλαδῆ, τῶν Φώτων, οἱ οὐχγρονοὶ τοῦ χριστιανοῦ ὀρμώμενοι ἀπὸ τῆς διδασκαλίᾳ «οἱ κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἐπιφανείων σὺμπασα τῶν ὕδατων ἀγιάζονται ἡ φύσις» τὰ μεσάνυχτα τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, πηγαιναν στῆς πηγῆς τῶν ὕδατων καί ἐπαίρναν νερὸ, τὸ ὅποιν, ὡς ἀγιασμένο, τὸ φυλάγανε ὅλο τὸ χρόνον σάβι τους καί πολλὰς φορὰς καί δύο καί τρία χρόνια.

Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ὅποιοις πῆγαινε νὰ προσκύνησιν στὸν Ἰορδάνη καί νὰ γινῆ Χατζή, δὲν ἔπαινε παιδὸ ζυγαριᾶ στὰ χέρια τοῦ γιὰ νὰ ζυγίσῃ, φοδούμενος μῆπως ζυγίσῃ ἀδικα καί ποῦσι τὸ ἀμαρτία!..